número 54

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

setembre · 2011 II època 6.000 exemplars

Especial:
Mustapha, un cas més d'impunitat policial

El cas d'en Mustapha, un nou abús de poder

impunitat policial, racisme institucional i complicitat mediàtica

Un jove detingut pels Mossos d'Esquadra es troba actualment en coma

¿Com és possible que un detingut emmanillat, trobant-se sota custodia policial i dins d'un hospital es pugui intentar suïcidar sense que ningú el vegi ni intervingui?

Aquesta és la pregunta que familiars, amics i el grup de suport d'en Mustapha llancen a l'opinió pública per qüestionar una versió policial amb múltiples fissures sobre el presumpte intent de suïcidi d'un jove sahrauí manresà que es trobava sota custòdia policial. Però anem a pams…

Els fets es remunten al passat 31 d'agost, quan en Mustapha es trobava al carrer Escodines de Manresa parlant amb un amic. De cop i volta, aparegué una motocicleta dels Mossos d'Esquadra, que en veure una indescriptible «actitud sospitosa» va parar just al seu costat amb l'objectiu d'identificar-los. En Mustapha, al no tenir papers, va sortir corrents per evitar ser detingut i possiblement deportat. Després d'una petita persecució i d'amagar-se a l'interior d'un contenidor d'escombreries, en Mustapha fou finalment detingut al carrer Puigterrà de Dalt sense oposar resistència.

Testimonis presencials dels fets han dit que els Mossos d'Esquadra es trobaven molt nerviosos i que el van reduir de manera violenta, tot llençant-lo amb força al terra.

A partir d'aquest moment només es coneix la versió policial dels fets. Una versió que no només té múltiples buits, sinó que divergeix considerablement entre la què ha sortit des del comissariat dels Mossos d'Esquadra de Manresa per la premsa i la que se'n deriva dels informes policials duts a terme pels agents.

Segons la policia catalana, en Mustapha fou traslladat directament a l'hospital Sant Joan de Déu de Manresa per curar-se unes petites ferides derivades de la seva fuga o de la «obligatòria reducció" per a la seva detenció.

El Mustapha va ser portat al box penitenciari situat a la tercera planta sota terra del recinte, per ser atès pels metges. I se li féu una primera revisió mèdica, diagnosticant-li segons els agents un 4t grau hospitalari que es correspondria als casos no greus. Posteriorment, i sempre segons la versió policial, el van deixar sol a la cel·la durant un breu període de temps, mentre els mossos es quedaven a l'exterior, moment que inexplicablement el detingut hauria aprofitat per passar-se les manilles del darrera al davant, per treure's els cordons de les sabates i per suïcidar-se mitjançant l'asfixia tot usant el mànec intern de la porta de la cel·la.

A les 20h del vespre, una metgessa es va trobar el Mustapha estès contra la porta. El va intentar reanimar, però el jove va entrar en coma per la qual cosa fou internat a la UCI. Actualment, en Mustapha, continua a l'hospital Sant Joan de Déu de Manresa i el seu pronòstic no és gens favorable.

Preguntes sense resposta

El comunicat emès des de l'entorn pròxim de la família el passat 23 de setembre no prejutja els fets ocorreguts durant aquell fatídic 31 d'agost, però si que exigeix alguns aclariments per les nombroses contradiccions que envolten el cas. El comunicat diu el següent:

A l'atestat policial es menciona que el sr. Marrakchi es penjà amb els cordons de les sabates, que segons fan constar, eren de color marró, tot havent-hi testimonis presencials de que li tragueren els cordons en el moment de la detenció i que a més a més portava sabates esportives.

¿Com és possible que si li tragueren els cordons en detenir-lo, els pogués utilitzar posteriorment?

Resulta increïble la versió proporcionada pels Mossos d'Esquadra, segons la qual amb les manilles posades a l'esquena, en Mustapha aconseguís passar-se-les per davant, fins a dues vegades segons consta, pogués treure's els cordons de les sabates, lligar-los al mànec de la porta i penjar-se dintre del box penitenciari, sense que cap dels agents detectés res? ¿On estaven els agents encarregats de la seva custòdia?

Tampoc s'explica com amb un cordó de sabata, tenint en compte la seva longitud, es pugui dur a terme un nus en el mànec de la porta, passar-lo pel diàmetre del coll, i que encara quedi part del mateix per poder estirar i escanyar-se. I fer-ho tan silenciosament i ràpidament com per què els agent no ho veiessin ni ho sentissin.

La família s'ha interessat de manera reiterada per obtenir el certificat mèdic del sr. Marrakchi en el moment d'accedir a l'hospital per a la curació de les presumptes ferides que presentava en el moment de la detenció, sense que s'hagi facilitat, ni consti en les actuacions policials. Per tant es desconeix amb exactitud el motiu pel qual fou portat a urgències i quines ferides presentava en el moment del seu ingrés.

Quines ferides presentava per ser dut a l'hospital?

La família tampoc ha aconseguit obtenir els efectes personals del Sr. Marrakchi; roba i calçat, així com la resta de les pertinences que li foren intervingudes en el moment de la detenció. Cap menció es realitza sobre aquest aspecte a l'atestat.

On està la seva roba, el seu calçat, els seus efectes personals, i sobretot, els cordons?

El comunicat de premsa acaba dient que la família emprendrà les accions legals que li semblin

Fotografies de la manifestació del 23 de setembre

oportunes per tal d'esclarir els fets i intentar saber la veritat. Actualment el cas es troba al Jutjat d'Instrucció número 5 de Manresa.

Altres dubtes que ens sorgeixen

Amb tot, podríem plantejar-nos altres aspectes que no paren de qüestionar la versió oficial dels fets.

La detenció d'en Mustapha es realitzà el 31 d'agost a les 17h de la tarda aproximadament. El dilluns 5 de setembre, i després de la pressió de la família, el fiscal encarregat del cas encara no havia rebut l'informe policial on s'explicaven els fets ocorreguts. Finalment, la família va poder tenir accés a l'informe el 9 de setembre, quan ja no tenia massa sentit demanar un informe mèdic independent que pogués confirmar l'informe mèdic oficial.

Per què tanta lentitud?

Als informes mèdics als quals fins ara s'ha tingut accés no hi consten marques al coll d'en Mustapha que puguin justificar l'intent de suïcidi mitjançant els cordons.

En altres casos on s'ha produït un intent de suïcidi o bé on el suïcidi s'ha acabat consumant, com les recents morts a la presó dels Lledoners, s'ha emès un comunicat oficial informant dels fets ocorreguts pocs dies després. En aquest cas la cosa no ha anat així; la primera notícia que es va donar a conèixer sobre en Mustapha als mitjans de comunicació, va ser just el dia després que el grup de suport fes públic el primer manifest fent públic el cas. Abans que això no succeís van passar ni més ni menys que 21 dies.

Com és que no es va voler treure el cas a la llum pública abans?

Els informes policials presentats pels agents diuen que en Mustapha estava emmanillat amb les mans al darrere i que ell mateix un cop al box penitenciari aconseguí passar-se les manilles del darrere al davant. Com és que la informació donada pels alts càrrecs policials als mitjans de comunicació com ara el *Regió7* divergeix d'aquesta versió i diu que en Mustapha en presentar una actitud tranquil·la va ser emmanillat amb les mans al davant?

En el cas d'en Mustapha, el protocol policial de detneció indica que se ll'hauria d'haver emmanillat per l'esquena, ja que segons diuen el noi va presentar resistència a l'alto dels efectius dels Mossos d'Esquadra, i que en el moment de la detenció li hauirien d'haver tret tots els objectes considerats lesius.

Com és que els agents al càrrec no van veure res?

El box penitenciari on va ser internat en Mustapha consta d'una finestra per poder veure l'interior de la cel·la.

La preparació de les mobilitzacions

Coneixent totes aquestes qüestions pendents encara avui de resposta, la família juntament amb el grup de suport a en Mustapha decidí organitzar una manifestació per exigir que es conegui la veritat dels fet succeïts i que es faci justícia.

La manifestació fou convocada pel divendres 23 de setembre a la plaça Sant Domènec de Manresa. Dies abans, la família i persones pròximes a la víctima, reberen pressions reiterades per part del cos dels Mossos d'Esquadra convidant-los a què no dugués-sin a terme la manifestació, amb l'argument que suposadament «no beneficiaria ni a uns ni a altres». Les mesquites manresanes també reberen trucades del cos policial per temptejar els ànims dels fidels, per veure si estaven enfadats i pendents del cas o no.

A més a més, i tot i demanar el permís pertinent per dur a terme la manifestació dins els terminis legals previstos, just el dijous 22 de setembre (el dia abans de la manifestació) es rebé la denegació del permís per a dur-la a terme, sense possibilitat temporal d'interposar un recurs. Tot i aquests bruts entrebancs, es decidí seguir tirar endavant amb la convocatòria.

Arrel de la sortida a la llum del cas nombroses organitzacions s'han interessat pel cas i han decidit donar suport a la família d'en Mustapha: Acció Cristians Contra la Tortura, Bages per Tothom, SOS Racisme, etc.

Manifestació solidària

La manifestació solidària amb en Mustapha es convocà pel divendres 23 de setembre a la plaça Sant Domènec de Manresa. Minuts abans de les 20h, alguns concentrats sahrauís començaren a escalfar l'ambient amb pancartes i cartells amb la foto d'en Mustapha estirat al llit de l'hospital i amb una més que visible contusió al pòmul dret. Un ampli dispositiu policial format per múltiples furgonetes d'antiavalots de la Brigada Mòbil es trobava pels carrers adjacents a punt per intervenir. Policies de paisà, pretenien passar desapercebuts entre les manifestants, així com la presència també de diversos agents de la policia local.

Ha estat una de les manifestacions més sorolloses, amb més força i una actitud més elevada, que s'han vist últimament per Manresa

Començaren els crits de «Mustapha, hermano, nosotros no olvidamos», «policia, racista i assassina», «Avui en Mustapha, demà qui?", «Prou tortures a les comissaries». Més de tres-centes persones s'acabaren concentrant a la plaça. El soroll de les primeres sirenes policials es respongueren amb una àmplia xiulada.

La manifestació emprengué la marxa cap al Carrer del Born mentre els lemes es repetien una vegada i una altra. Es canvià el recorregut previst en un primer moment per la Muralla del Carme, per la inesperada presència de l'anterior President de la Generalitat de Catalunya José Montilla a l'auditori de la Caixa de Manresa de la Plana de l'Om. Es pretenia fer conèixer la injustícia a un expresident que com tots els anteriors havia fet tot el possible perquè situacions com les d'en Mustapha quedessin en l'oblit.

Finalment, la manifestació enfilà cap a la Plaça Major amb nous participants d'última hora. Durant tot el recorregut es repartiren octavetes i s'entaularen converses amb els perplexos transeünts. La lectura del manifest i unes emotives paraules de la família prometent lluita posaren punt i final a la marxa reivindicativa. Ha estat una de les manifestacions més sorolloses, amb més força i una actitud més elevada, que s'han vist últimament per Manresa.

Mass media: versió oficial, veritat absoluta

El passat 31 d'agost el Mustapha el Marrakchi va ser trobat amb parada caridiorespiratoria al box penitenciari de l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, on havia estat traslladat després de ser detingut pels Mossos d'Esquadra.

Tot i la gravetat del cas, no va ser fins tres setmanes després dels fets, que els mitjans de comunicació van començar a parlar del tema i, a dia d'avui, encara és hora que els mossos emetin un comunicat oficial. Les publicacions d'aquests articles van ser motivades per part de la família, que es va adreçar al *Regió7* i a altres mitjans de comunicació per tal d'emetre un comunicat sobre el què havia passat, qüestionant la versió policial i exigint veritat i justícia. No va ser fins llavors, que els Mossos d'Esquadra van donar la seva versió dels fets, al ser preguntats pels mitjans i per tal de contrarestar el comunicat de la família.

Cap d'aquests mitjans es va qüestionar les incoherències del cas

Tot i haver-hi les dues versions des d'un primer moment, els mitjans, com ara *La Vanguardia*, l'*Ara* o el *Regió7* van publicar la notícia basant-se única i exclusivament en la versió oficial dels mossos, fins el punt que el *Regió7* publicava en portada, el 21 de setembre, el següent titular: "Un detingut queda en coma en intentar suïcidar-se", titular que no donava cap marge als dubtes ni a les incògnites del cas.
Cap d'aquests mitjans es va qüestionar les incoherències del cas ni els dubtes plantejats per la família. Tampoc es van preguntar perquè la policia autonòmica va tardar tant a donar la seva versió dels fets en un cas tan greu ni perquè els Mossos afirmen haver actuat d'una forma tan poc habitual, emmanillant-lo per davant i deixant-lo sol. Es van limitar, com tenen per costum, a repetir com lloros la versió policial dels fets, presentant-la com la única veritat, sense contrastar la informació.

Mitjans de comunicació còmplices

Ens hem de plantejar quin tipus de periodisme estant practicant els grans mitjans de comunicació. Una periodista, legalment, està actuant de forma diligent si no contrasta una font oficial, ja que una font oficial, pel simple fet de ser-ho, no ha de perquè ser contrastada. Per tant, encara que la font oficial expliqui informació falsa o vulneri algun tipus de dret, la periodista sempre estarà coberta dels delictes d'injúries i calumnies. Però que els periodistes i mitjans de comunicació estiguin coberts legalment, no vol dir que dins de la professió periodística sigui una bona praxis. Són diversos els codis deontològics, decàlegs, llibres blancs o guies que fan menció del contrast de fonts per establir un equilibri informatiu i arribar al que el col·lectiu periodístic anomena "imparcialitat". En aquest cas, el *Regió7*, *La Vanguardia* i altres mitjans que pertanyen a grans grup comunicatius, han donat com a bona la versió dels Mossos d'Esquadra i, sent aquests uns dels principals implicats en el cas, han manifestat un posicionament evident al seu costat, amb una actitud gens imparcial i totalment còmplice.

Un cop més hem assistit a la complicitat entre els mitjans de comunicació i els estaments del poder, en aquesta ocasió amb els Mossos d'Esquadra. Un cop més, hem pogut veure un estil de periodisme mancat de rigor, d'ètica professional i humana. Aquesta actitud acrítica davant dels comunicats oficials, que són publicats sense qüestionar-se ni una sola paraula, és una actitud irresponsable, que provoca que estaments com els Mossos d'Esquadra gaudeixin de més impunitat i via lliure per cometre tot tipus d'abusos i irregularitats.

Alguns titulars apareguts a la premsa

***Per ordre d'aparició: La Vanguardia, Regió 7, Ara, ADN i Público**

Fuente: La Vanguardia

Un detenido trata de suicidarse en un hospital de Manresa y queda en coma

Sep 20, 2011 | La Vanguardia

regió7.cat — Fet Divers

Un detingut queda en coma en intentar suïcidar-se

L'home va aprofitar l'absència dels agents en un box de l'hospital per utilitzar un cordó de la sabata per

ara.cat

Un detingut queda en coma després d'intentar-se suïcidar

adn.es / Sociedad

Jueves, 29 de septiembre de 2011.

Investigan el caso de un inmigrante detenido que entró en coma en el hospital

Público.es

Un enigma tràgic a l'Hospital de Manresa

Mustafa el Marrakichi va quedar en coma sota custòdia policial

Metges i policies: complicitats i encobriments

No són pocs els casos en que les persones detingudes han rebut maltractaments en els centres hospitalaris sota custòdia policial. En aquest article desgranarem quins són els protocols de custòdia policial i les possibles vinculacions entre el personal mèdic i els cossos repressius en casos de maltractament o tortura.

El protocol policial estableix que si la persona detinguda demana anar a l'hospital o els efectius veuen la necessitat que sigui assistida sanitàriament, aquests han de portar a la detinguda a algun centre hospitalari o assegurar-se que aquesta rep atenció sanitària. Tot i així, hi hagut casos en que els interessos policials han fet que el trasllat a un centre sanitari o l'atenció mèdica s'allargués (molt comú sota la legislació antiterrorista). En tot cas, el personal sanitari ha d'atendre a la persona detinguda amb les mateixes condicions que qualsevol altra persona.

A partir del moment de la detenció entra en joc el que s'anomena "la cadena de custodia". Aquesta cadena té com a objectiu que l'evidència (persona o material) no sigui danyada, contaminada, destruïda, alterada o substituïda. Si algun d'aquests objectius falla, es trencaria la custodia i podria esdevenir, sota investigació, una negligència professional. Tot i que cada cos repressiu té el seu propi protocol de custodia policial en els centres hospitalaris i aquests, a la vegada, tenen convenis diferents segons el centre hospitalari, hem establert uns punts generals (basats sobretot en el conveni de l'Hospital de Donostia amb la policia autonòmica basca i la legislació penitenciaria):

- Localització de les persones familiars de la detinguda hospitalitzada per informar-les.

- En cas de necessitar una ambulància, la conducció cap a les dependències sanitàries es realitzarà sota presencia policial.
- Normalment, s'habilitarà un espai diferenciat per atendre a les persones detingudes, ja que s'ha de complir amb el principi del dret a la dignitat de la persona detinguda. En el cas de Catalunya, i en especial a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, s'han habilitat mòduls penitenciaris especialment per a atendre persones privades de llibertat. Aquests box penitenciaris consten de dos habitacles: un petit consultori i un cel·la. Aquests mòduls faciliten, per tant, l'aïllament sonor i físic de la detinguda la qual només està sota custodia policial, cosa que permet que s'hi donin pràctiques de maltracte sense que gairebé ningú se'n adoni.
- La custodia de la detinguda en el centre hospitalari recau exclusivament i únicament als cossos policials i no al personal sanitari. En alguns centres, però, fan ús puntualment de col·laboracions amb seguretat privada per a realitzar la custodia de detingudes.

- La presencia policial es practicarà en tot moment menys quan la detinguda està sota examinació mèdica. Tot i així, hi ha casos en que la presència policial pot controlar l'examinació com són els motius de seguretat del personal sanitari o per la seguretat de la detinguda, entre altres.

- En alguns hospitals, se li assignarà només un determinat equip mèdic, el qual serà l'únic que mantindrà contacte amb la detinguda.

- Els efectius policials hauran de mantenir confidencialitat en relació a la informació mèdica de la detinguda.

- L'historial clínic no podrà ser vist ni entregat als cossos repressius, a no ser que hi hagi una ordre judicial que expliciti aquesta acció. Només podrà ser entregat a la persona detinguda i/o familiars.

La implicació del col·lectiu mèdic en pràctiques de tortura

El dret internacional prohibeix la tortura en qualsevol circumstància. Tot i així, segons Amnistia Internacional, en tres quartes parts dels països del món membres de la policia i de les forces de seguretat recorren a la tortura i destrossen les vides de les seves víctimes. El personal sanitari, degut a la seva formació professional, poden veure's involucrats en aquesta pràctica ja sigui voluntària o involuntàriament.

Aquest fet ha portat a que internacionalment s'hagin pres mesures en relació a la vinculació entre el col·lectiu mèdic i la tortura. Un dels documents acordats és la "Declaració de Tokio" sorgida de la 29ena Assemblea Mèdica Mundial celebrada l'octubre de 1975, la qual és més una declaració de principis en la que hi pot haver múltiples escletxes. El seu primer paràgraf estableix: "El metge no protegirà, tolerarà o participarà en la pràctica de la tortura o d'altres formes de procediments cruels, inhumans o degradants, sigui quin sigui el delicte pel qual la víctima d'aquests procediments sigui objecte de sospita, acusació o culpa, i siguin quines siguin les creences o motius de la víctima, i en qualsevol situació, incloent el conflicte armat i la guerra civil".

Segons l'informe "Médicos y Tortura" d'Amnistia internacional, el personal mèdic pot veure's involucrat en la tortura, generalment, en tres fases en casos de pacients privats de llibertat: en la fase de preparació, en la fase de tortura i en la fase de seguiment.

A la fase de preparació la vinculació del personal sanitari vindria donada en l'elaboració d'informes mèdics per als cossos repressius per determinar si les condicions físiques d'una persona li permeten suportar la tortura, quin tipus de tortura i en quin grau. A la fase de la tortura, alguns metges poden estar presents mentre s'infringeix la tortura i poden participar-hi de manera activa o negant a la víctima l'atenció mèdica oportuna. Finalment, a la fase de seguiment, el col·lectiu mèdic hi pot participar elaborant un informe mèdic de l'estat de la víctima en qual es pot ometre informació mèdica o falsejar informes mèdics, ocultant les proves del maltractament.

Amnistia internacional també parla de les diverses formes en que el personal mèdic han col·laborat en activitats de tortura. Entre elles hi consta:

- Assegurant que la tortura podia continuar sense perill de mort
- Desatenent les pacients detingudes deliberadament
- Ocultant senyals de tortura
- Participant activament a la tortura
- Investigant tècniques de tortura

Segons l'informe citat anteriorment, existeixen diverses raons per les que els metges poden veure's involucrats en casos de tortura. Es pot donar per una necessitat burocràtica, en casos de metges que treballen en institucions que demanen i exigeixen lleialtat. Hi haurà qui s'hi senti incòmode o hi haurà qui no s'oposi a les ordres del seu superior i s'acabarà convertint en un còmplice de la tortura. El personal mèdic també es pot veure involucrat en la tortura degut a la persuasió de protegir la seguretat nacional (i que per això rebrà una compensació o premi) o degut a que se l'obliga sota pressió o amenaces. Cal recordar que tan el personal mèdic com els cossos policials poden negarse i tenen l'obligació de desobeir les ordres dels seus superiors en la participació directa o indirecta dels casos de tortura. De fet, hi hagut molts casos en que els metges s'han oposat a participar en maltractes o encobrir-los, i per aquest fet han estat denunciats per part de la policia sota qualsevol pretext.

Malgrat això, queda clar que en molts casos pot haver-hi complicitat del personal mèdic i dels cossos policials.
Un altre dels pilars d'aquest cercle de complicitats és el sistema judicial. Policia, jutges i metges poden formar un triangle maquiavèl·lic difícil de trencar a nivell legal, però fàcilment qüestionable i dubtós.

La llei d'estrangeria: racisme institucionalitzat

La situació en la qual es troba en Mustapha és fruit d'un context criminalitzador i de persecució de la pobresa. Fins ara, a l'estat espanyol, interessava l'entrada de mà d'obra que cobrís els llocs de treball que les persones nascudes aquí no volien realitzar. Un cop la bombolla immobiliària ha rebentat, tota aquesta mà d'obra nouvinguda deixa de ser tan necessària.

A nivell institucional hi ha una forta campanya de persecució i criminalització de la immigració, per tal d'expulsar la mà d'obra sobrant. Equiparant immigració a delinqüència, es busca trencar els possibles llaços de solidaritat i empatia per part de la població nascuda aquí. A nivell pràctic, en moltes ocasions, succeeix que qualla el discurs populista, aquell que defensa que són els immigrants els culpables de la manca de feina i de l'abaratiment dels sous. I poc o res es diu dels veritables culpables de la situació: els empresaris explotadors que aprofiten qualsevol ocasió per retallar els paupèrrims drets laborals que van costar tan d'aconseguir. Ni tampoc de la realitat que moltes de les migrants marxen dels països empobrits i castigats pel neocolonialisme vigent que és el què ha permès el manteniment de l'estat del benestar al nostre país i la resta d'estats europeus.
El racisme institucional es val de la Llei d'estrangeria per perseguir la població sobrant, de la policia i les redades per perseguir-los, i dels centres d'internament per empresonar-los i expulsar-los.
La política de persecució a les migrants és doncs allò que va portar al Mustapha a fugir de la policia, i als Mossos d'Esquadra a deixar-lo en coma impunement.

Llei d'estrangeria

L'actual política d'estrangeria inclou entre els seus objectius principals l'expulsió de tots aquells ciutadans estrangers la estància dels quals en territori espanyol sigui irregular.

L'última reforma de la llei d'estrangeria va tenir lloc el desembre del 2009, i va suposar una de les majors restriccions de drets de les persones migrants de la història.

En un context de crisi econòmica, aquesta reforma busca només dificultar al màxim a les persones migrants la permanència al país, ja sigui posant més traves als tràmits, augmentant la burocràcia, endurint els requisits per poder romandre de manera legal... La cínica preocupació: que aquesta mà d'obra que en un moment va ser necessària, no pugui quedarse i crear bosses de marginalitat i, per tant, una possible conflictivitat social.

La reforma va ser precedida d'un debat polític induït des del poder executiu presidit pel missatge: "La situació és greu, la tolerància amb els estrangers s'ha acabat".
De fet la reforma de la llei va ser anunciada pel ministre de treball socialista com a mesura per lluitar contra l'atur, desencadenant, des de les mateixes institucions, el discurs contra la població migrant en comptes de culpar qui s'ha enriquit enormement gràcies al creixement econòmic produït pel boom immobiliari.

La llei d'estrangeria contempla sobretot la utilitat de la persona migrant, reduint les persones a la necessitat mercantilista d'un Estat. Les redueixen a una necessitat estructural per l'economia.

Fins aquest moment les persones migrants han ocupat majoritàriament llocs de treball que els autòctons rebutjaven, com els serveis personals de cura de malalts, nens, avis, llar..., l'agricultura, l'hosteleria i la construcció. Aquestes feines es realitzen en gran part a través de l'economia submergida.

En el moment econòmic actual, en el qual els llocs de treball són més escassos, els requisits d'un immigrant per aconseguir un lloc de treball, han augmentat. D'aquesta manera es prioritza la contractació d'autòctons.
La reforma dificulta el reagrupament dels pares, considerant-los persones no útils, ja que no tenen edat per ser mà d'obra i fan un major ús de la seguretat social.
També posa en mans de les administracions autonòmiques la possibilitat de denegar les sol·licituds de justícia gratuïta per part de les persones migrants.
Per tal de fer sol·licituds de residència, amb la nova llei, s'hauran de pagar prèviament les taxes independentment de si són acceptades o no. Anteriorment només es pagaven en el cas de que la sol·licitud fos acceptada.

Una altra novetat és la referència constant a l'emissió per part de l'administració autonòmica competent d'informes d'integració, que podran condicionar tant l'accés a permisos de residència i treball, com a les renovacions. Seguint d'aquesta manera la línia política de mesures proposades pel PP i pels partits de la dreta europea. Tot obligant a les persones a assumir costums i valors de les societats europees a canvi de la seva permanència legal a un país. Si una persona migrant té una alta qualificació en algun àmbit, ja sigui laboral, artístic, futbolístic..., i s'adapta a les necessitats de l'estat hi ha vies com la targeta blava que facilita l'adquisició de drets, deixant entreveure que la vara per donar els papers al cap i a la fi depèn de la capacitat adquisitiva de les persones.

Controls d'identitat o redades

Totes hem pogut veure algun dia passejant per qualsevol de les nostres poblacions, furgonetes de policia aturades en llocs de trànsit habitual, com estacions de tren, en barris populars,... i hem po-

gut veure també policies aturant a persones que pel seu color de pell, o per la roba, poden ser de procedència estrangera.

Aquestes redades destinades a identificar, detenir i expulsar persones sense papers no tenen un fonament legal. La policia no pot conduir a una persona a comissaria, si va degudament documentada, encara que no pugui acreditar la seva estada legal a Espanya.
La privació de llibertat amb finalitat d'identificació només afectarà a persones no identificades de les que es pugui presumir que es troben en situació actual de cometre un il·lícit penal o que hagin incorregut en una infracció administrativa.

Una persona documentada que passeja pel carrer no pot ser conduïda a comissaria, encara que no pugui demostrar "in situ" l'estada regular al país.

A més les redades acostumen a efectuar-se a la vora de llocs de socialització de persones estrangeres; punts d'oci, estacions de transport públic, locutoris, centres de salut, associacions, punts de reunió... i la policia utilitza com a criteri de selecció per identificar les persones trets ètnics o racials que poden posar en evidència que una persona és estrangera.
Aquestes redades suposen una enorme estigmatització i criminalització de la població migrant davant dels ulls de les persones que les presencien.

Els Mossos d'Esquadra fan molt bé la seva funció de criminalitzar aquest col·lectiu. A Manresa hi ha nombrosos casos que posen en evidència el caràcter racista i segregacionista d'aquesta policia:
Des de provocacions a persones que estan sent identificades fent al·lusions a la qualitat de la roba, que "per un estranger, és massa bona" i preguntant literalment on l'ha robat; fent registres a diversos locutoris sense trobar res, però alarmant al veïnat; portant a joves amb la pell fosca que van a treballar a que els identifiquin en una roda de reconeixement sense deixar-los avisar a la feina... Aquests són alguns exemples d'abusos que cometen els mossos a la nostra ciutat. En podríem adjuntar molts més que pateixen diàriament persones només per tenir la pell d'un altre color. La por a denunciar aquests casos fa que no sempre surtin a la llum pública.

El ministeri d'interior nega l'existència de redades especifiques pels "sense papers", dient que són controls de seguretat ciutadana o antiterroristes, però no específicament per detectar immigrants en situació il·legal. En canvi, els sindicats de policia afirmen directament que aquests controls són per detectar "sense papers". Al 2009 ja hi va haver filtracions a la premsa d'alguns documents interns del ministeri d'interior que fixaven la quantitat d'estrangers a detenir. Des d'aquell moment, les ordres sempre es donen de forma verbal per què no quedin registrades. Col·lectius de suport a les persones migrants, han criticat que la policia cobra primes de forma sistemàtica per cada sense papers denunciat.

Centres d'Internament per a Estrangers (CIE)

L'empresonament en un centre d'estrangers és l'últim esglaó abans de l'expulsió. La privació de la llibertat de persones només pel fet de "no tenir papers". A Catalunya hi ha un CIE a la Zona Franca, enmig d'un polígon de difícil accés per les persones que volen visitar familiars o amics, però propera a l'aeroport per facilitar les expulsions.

Aquesta última reforma de la llei allarga el temps d'internament a 60 dies durant els quals es decideix si s'ha d'expulsar o no a la persona o pot tornar a sortir al carrer.
Les condicions dins el CIE són pèssimes, els maltractes i les agressions estan a l'ordre del dia i qui no acota el cap és apallissat brutalment, amenaçat i aïllat. Hi han hagut varis casos de morts en estranyes circumstàncies.

La comunicació amb els familiars és difícil i humiliant i sovint no es coneixen ni els propis advocats ni els propis drets bàsics.

Aquest context descrit és el que va portar al Mustapha a córrer per fugir de la policia i el què va portar a la policia a actuar amb impunitat. Perquè, per desgràcia, encara hi ha moltes diferències entre el valor de la vida d'un pobre i d'un ric, d'un sense papers o d'un empresari, d'un europeu o d'un africà...

Nosaltres no descansarem fins a eliminar les fronteres físiques i mentals que provoquen la persecució, empresonament, maltracte i mort de persones pel sol fet de no tenir "un paper".

Més de 10 anys d'abusos, arbitrarietats, xuleria i estupidesa (2001-2011)

Els abusos de poder i denúncies de tortura dels Mossos d'Esquadra

2001

- Gener i febrer de 2001. El Pèsol Negre número 2. El perquè de tot plegat: Els mossos apallissen un noi en un portal fet que provoca una desposta en forma de llançament d'un còctel molotov a la caserna que no va arribar a esclatar.

- Gener i febrer de 2001. El pèsol negre número 2. + policia?. Crítica a la creació del cos de transit dels mossos i denuncia de diversos fets: 4 joves detinguts i empresonats sense motiu. Detenció i apallissament d'un independentista a la «volta a Espanya» a Castellar de N'Hug.

Detenció agressiva i violenta d'un jove imputant-li les destroces d'una ETT. Extorsió i interrogatori d'uns joves arran d'unes pintades. Retards en l'aparició dels mossos quan es produeixen agressions gratuïtes.

- Gener i febrer de 2001. El pèsol negre número 2: Increïble però cert. Els mossos, cridats per uns companys afectats en uns aldarulls arriben amb prepotència i registren a aquests mateixos nois i els fan anar a declarar sobre els fets voluntàriament a la comissaria. Un cop allà: llarga espera, declaració un per un i posterior detenció per escàndol públic i lesions, amb registre de cos nu i inspeccions anals prèvies al tancament al calabós. Quinze hores de detenció amb maltractament amb el menjar i el beure. Després identificació policial —impremtes i fitxa— i portada davant del jutge emmanillats, declaració de 5 minuts i al carrer amb càrrecs.

- Maig de 2001. El pèsol negre número 4: Prou repressió policíaca al Berguedà. Descripció dels fets ocorreguts a uns nois que van ser detinguts i portats a comissaria després d'un escorcoll humiliant i posterior trobada d'un esprai al cotxe d'un d'ells. Els acusen d'haver fet unes pintades i són detinguts més de 16 h.

2002

- Febrer-març de 2002. El pèsol negre número 9: "Sospechosos habituales". Descripció d'un registre humiliant i prepotent d'un noi quan tornava a casa seva de nit. Un cotxe policial s'atura a la seva alçada i mirant d'enxampar-lo amb drogues. No en té cap. La ràbia dels mossos s'incrementa amb aquest fet i l'identificació encara es torna més violenta amb registre humiliant pel noi. S'excusen dient-li que últimament hi ha hagut robatoris al barri i els veïns els truquen molt sovint. El noi viu al barri i no té cap noticia de robatoris… Tot plegat, inseguretat al barri a causa dels mossos.

- Juny-juliol de 2002. El pèsol negre número 11: Robatori amb força a Patum. Una pancarta es robada per un nombrós grup de mossos a les barraques de Patum al·legant que contenia una frase ofensiva cap a ells. Se l'emporten i amenacen verbalment als companys que intenten recuperar-la.

- Agost-setembre de 2002. El pèsol negre número 12: Més repressió. Uns grup de nois i noies que prenen tranquil·lament el got a la fresca de la plaça de Sant Pere són vigilats per una parella de secretes. De cop apareixen dos cotxes de mossos i els secretes i els altres mossos practiquen registres i identificacions humiliants i sense sentit a tothom. Mitja hora després d'un registre a un noi, el tornen a identificar i es treuen de la mànigа una bosseta amb marihuana que un dels secretes l'imputa al noi. El noi insisteix que ell no tenia res a amagar i que la bosseta no era seva. Els mossos l'amenacen i intenten que inculpi a algun altre company amb l'amenaça de denunciar-lo a ell si no ho fa.

2003

- Gener-febrer de 2003. El pèsol negre número 13: El moviment anarquista en el punt de mira de la policia. Durant mes de gener de 2003 i arrel del diferents abusos d'autoritat comesos pels Mossos d'Esquadra a Berga des de la seva implantació efectiva a la ciutat, es fan unes Jornades Antirepressives a la ciutat. Els actes inclouen una xerrada amb un advocat que va ser molt concorreguda, l'edició d'un dossier i una concentració de protesta a la plaça del Forn que va acabar sent una manifestació fins a la plaça de Sant Pere amb una participació de poc més de cent persones.

- Abril de 2003: L'1 d'abril de 2003, en Jordi V., veí de Torà, va ser detingut sota la Legislació Antiterrorista, en una operació conjunta entre els Mossos d'Esquadra i la brigada d'Informació de la Policia Nacional sota les ordres del jutge Baltasar Garzón. El 4 d'abril va ser ingressat a la UCI de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida amb una crisi d'ansietat fruit de les tortures i les amfetamines que li van subministrar en el procés d'incomunicació.

- Novembre-desembre de 2003. El pèsol negre número 14: La policia assassina i encobreix. Els Mossos maten Francisco Javier Román Román, un malalt que es trobava amb un atac d'angoixa a casa seu. En reduir-lo li provoquen un aturada cardiorespiratòria.

Segons un informe recent de la ONG Centre de Docuemntació Contra la Tortura, en el que portem de 2011 ja han mort 8 persones als Països Catalans mentre es trobaven sota quastoria policial o penitenciaria o en els transcurs d'operacions dels Cossos de seguretat

¡Sí lo sabíais!

"En 1943, los encantadores habitantes de la aldea bávara de Dachau no sabían lo que se tramaba detrás de las vallas de alambre de espino.
¡No lo sabían!
Los buenos españoles de la época del franquismo no se habían enterado de que los policías torturaban.
Ignoraban lo que sucedía detrás de las alambradas de espino de los campos de reagrupamiento.
La tortura.
La epidemia de tuberculosis administrativa.
Las privaciones.
Las trabajos forzados…

Cuando la historia oficial informe de ello, exclamaréis a coro: <<¡No lo sabíamos!>>.
¡Que no nos cuenten historias que los que querían saber lo sabían!
En los 2000 y poco, pequeños rebeldes recién salidos del colegio, no tuvimos que acabar con nuestros estudios universitarios para eludir los falsos secretos democráticos.
Los guardias civiles y policías nacionales meten a los marroquíes, los senegaleses, los saharauis… nómadas en definitiva, en los Centros de Internamiento de Extranjeros de La Zona Franca de Barcelona, Melilla, las Islas Canarias…
La tortura siempre ha sido sistemática en el estado español(…).
Y más con los inmigrantes.
Algunos cadáveres llegan flotando por el estrecho.
Nosotros lo sabemos… Pero vosotros, los de nuestra generación, no les contéis historias a vuestros hijos. Simplemente no queréis saber.
¿Por qué?
Porque decir que lo sabéis denunciaría vuestro inmovilismo, vuestra colaboración silenciosa con el sistema torturador. Sois como los honrados vecinos de Dachau.

Pero a vosotros, siempre al lado de los vencedores, no se os obliga a conocer el horror.
El cañón de un fusil en la espalda, las esposas dañinas.
Bajar a la comisaría de Via Laietana o en los sótanos camino de la Audiencia Nacional.
Ver dónde "trabajaban" los torturadores para erradicar el terrorismo y la delincuencia.
El dorso y la palma, entre los dedos, ¿tienes las manos limpias?
¿Y vuestros cerebros?
Siempre hay una mancha
¿No sabéis nada del genocidio ruandés, españoles? ¿Quinientos mil muertos? Ochocientos mil muertos? La complicidad de vuestros militares? ¿De vuestros políticos?¿No sabéis nada?
Siempre hay un olor a sangre…
Todos los perfumes de Arabia no suavizarían esa mano.
Dentro de dos o tres décadas, ¿organizarán visitas a la zona de aislamiento de la Modelo para que los ejecutores supervivientes puedan hacer un acto público de contrición?
El día en que la prisión, las comisarias, los CIES, los boxes penitenciarios se conozcan como lo que son –porque ese día inevitablemente llegará- nuestros pequeños acólitos, callados ante los actuales torturadores, dejarán escapar su patético: <<¡No lo sabíamos!>> ".

Adaptació d'un breu tros del llibre "Paul de Épinettes o la mixomatosis panóptica"(Pepitas de Calabaza ed. & llaüt) escrit per Jean Marc Rouillan

2004

- Desembre de 2004-gener de 2005. El pèsol negre número 19: Abusos de poder i mentides dels Mossos d'Esquadra a Berga». La matinada de dissabte 6 de novembre a diumenge 7, pels carrers de Berga (bàsicament a la Ronda Moreta) és va viure una actuació d'un nombrós grups de Mossos d'Esquadra extremadament violenta i indiscriminada cap als ciutadans que es trobaven a la via pública. Aquesta actuació representava un abús d'autoritat extraordinari inqüestionable i centenars de persones en foren testimoni. Arrel d'aquest abús d'autoritat es van presentar tres denúncies per lesions, tres queixes al síndic de greuges i va ser detingut arbitràriament un noi.

Dissabte 13 de novembre unes mil persones sortien al carrer de Berga per protestar contra l'esmentat abús d'autoritat. La setmana següent era detingut un noi de manera arbitrària, a casa seva, com en altres temps. Dissabte 20 de novembre unes 200 persones tornaven a manifestar-se per mostrar el rebuig a les noves detencions. El judici contra els Mossos d'Esquadra encara s'ha de dur a terme.

2007

- Març : És fan públiques les imatges de les càmeres de videovigilància de la Comissaria de les Corts, les quals deixen veure pallisses i tortures dels Mossos d'Esquadra.

- Maig: Mort un jove de 22 anys, veí de Badalona, en custodia policial, després de "caure" del cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra. Segons la família de Sergio: "Li van clavar una pallissa a comissaria i el van colpejar quan va caure del vehicle". La família també va denunciar que és del tot impossible que en Sergio "trenqués el vidre amb les manilles posades".

- El 19 de Maig es celebra una manifestació en suport dels espai okupats a Barcelona i en contra la repressió policial. La Manifestació va acabar amb enfrontaments amb efectius antiavalots dels Mossos d'Esquadra els quals van fer servir un punxó anomenat Kubotan, arma il·legal, per a agredir les manifestants.

2005

- Juny-juliol de 2005. El pèsol negre número 22: El dia 27 de maig, divendres de Patum durant el concert de les barraques van assassinar el nostre company Pep Isanta. Els mossos tot i ser avisats de la presència de persones armades i en actitud agressiva, com a mínim 50 minuts abans dels fets, no van fer acte de presència fins després de l'assassinat. Una negació d'auxili flagrant que va quedar impune. La Montserrat Tura i els mitjans del poder van fer la resta criminalitzant les víctimes de l'agressió.

- Agost-setembre de 2005. El pèsol negre número 23: Abús de poder dels Mossos d'Esquadra a Manresa. Agressió injustificada de mosso de paisà, obstrucció a l'hora de presentar la denúncia als mossos, corporativisme.

2008

- Gener-Febrer de 2008: El pèsol negre número 36: Condemnats 2 mossos d'esquadra per lesions i injúries a un menor al Pont de Vilomara i Rocafort. Mossos condemnats, el desembre de 2007, a pagar 840 euros per agredir i insultar un menor.

2009

- Juny-juliol de 2009: El pèsol negre número 42: Stop control social. El mes d'abril es produeixen identificacions en fer un grafitti en una paret de la Distri. Continues visites i secretes per la zona.

2010

- Abril-maig de 2009: El pèsol negre número 47: Condemnen dos berguedans a tres anys de presó. Durant el macrobotellón de Barcelona del 2006 van ser detinguts per atemptat a l'autoritat (només amb la declaració dels mossos) dos joves berguedans que van patir maltractes.

2006

- Agost-setembe-octubre de 2006. El pèsol negre número 29: Un cop més brutalitat policial a Berga. Actuació desmesurada dels Mossos d'Esquadra, pallissa a un jove.

- Agost-setembe-octubre de 2006. El pèsol negre número 29: Els mossos a 1360 metres. Prohibició d'una festa a la Clusa. Retirada de pancarta i identificació arbitrària.

- Octubre-novembre de 2006: El pèsol negre número 30: els Mossos d'Esquadra detenen i apallissen un jove a Manresa. La detenció es va produir de manera molt violenta. El jove va ser conduit a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, el qual va ser maltractat durant el trajecte. Un cop a l'Hospital, el jove no va ser degudament atès pel personal sanitari i va patir tortura dins de l'habitació. El 30 de novembre alguns assistents a la fira reben una agressió policial en donar suport al jove detingut.

2011

- Febrer-març de 2011: El pèsol negre número 51: Una patrulla de mossos atropella un jove a Manresa. L'11 de febrer de 2011 un noi es atropellat a Manresa pels Mossos durant una persecució.

- Abril-maig-juny de 2011: El pèsol negre número 51: Amanida d'hòsties a plaça Catalunya. Desallotjament brutal dels indignats.

- Maig de 2011: Catorze persones detingudes arran la manifestació del primer maig a Barcelona. Les detingudes van afirmar haver patit tortures durant el trasllat i a comissaria per part dels Mossos d'Esquadra. Una d'elles va sortir amb els dos braços trencats.

- Agost de 2011: Mustapha acaba en coma després de ser detingut pels mossos d'esquadra. Dimarts 20 de setembre es fa públic. Divendres 23 de setembre una important manifestació a Manresa exigeix justícia.

PARLEM AMB… **Mohamed**

Mohamed és familiar d'en Mustapha el Marrakchi

Manresa, setembre de 2011

Ens trobem amb en Mohamed, cosí d'en Mustapha, per entrevistar-lo i saber com ha viscut ell i la gent més propera el cas Mustapha. .

Quina va ser la vostra reacció al rebre la notícia que en Mustapha estava en coma a l'hospital?

Bueno, es un choque,no? es una noticia que no estas esperando... Nos enteramos porque la policia fue a la mezquita y empezaron a preguntar: "¿conocéis a esta persona? está muriéndose en el hospital". Y enterarse de algo así es una cosa muy fuerte,no?

Claro, porque vosotros no os enteráis directamente, no? es a través de compañeros vuestros que os comentan que están buscando a familiares de Mustapha...

Sí, fue así. La gente que estaba en la mezquita contacta con nosotros y nos lo cuenta. Después la policia (como tienen sus contactos) llama a un paisano y le dicen que tiene que conseguirles el teléfono de la hermana de Mustapha, que saben que esta viviendo por Espanya. Y luego la policia habla con su hermana.

Quan vas venir a viure a Manresa t'hauries imaginat que et tocaria viure una situació com aquesta?

No, y menos en Catalunya. Pues lo que habíamos escuchado era que en Catalunya la gente era muy abierta, muy civilizada...que se vivía en una democracia muy grande. Pero vaya, que no es tan así. Hay de todo, la verdad personalmente cuando llegué aquí me llevé una decepción. Pues creo que no hay una libertad de expresión real, hay unos límites fuertes, con el tema de los papeles hay mucha burocracia y todo esto te limita mucho. Entonces el paraíso de Catalunya no era tan cierto. Esto no quiere decir que en Catalunya no haya muy buena gente, la hay.

Al llarg de tots aquests dies (en Mustapha es troba en coma des del 31 d'agost) quins han estat els sentiments que has anat vivint?

Bueno, la tristeza des del primer día que esta ahí. Pero intentamos coger fuerzas, con el apoyo de alguna gente pues nos recuperamos un poquito, nos tranquilizamos e intentamos pensar como actuar, qué teníamos que hacer. Y es que es una situación nueva que no sabemos como afrontarla. Además que es contra una maquina que es muy fuerte, es un "pulpo" que tiene una fuerza extrema y que hay que enfrentarlo y buscar la verdad, para ver si se consigue justicia.

Què opines sobre la reacció de la societat, en aquest cas la manresana, davant de fets com és el cas d'en Mustapha?Creus que a la gent li interessa qüestionar-se i pensar en temes com aquest?

La gente yo creo que sí que se interesa, pero como hay la desgracia que nosotros venimos de otro país y tenemos esa etiqueta...pues la gente como relaciona "magrebí" con "conflicto", "drogas", "delincuencia"...en definitiva relaciona "magrebí" con "gente mala" pues igual ya no les interesa. Pero también hay gente que no les importa a quien le ha pasado eso sino saber el por que ha pasado eso a un ser humano. También hay ese tipo de personas que viven solo para el día a díaa y no les importa ni les interesa nada, que solo se preocupan de ellos mismos y ya esta.

Habeis notado la presión de una sociedad muy racista...?

Bueno, yo no me he encontrado directamente con actitudes realmente racistas. Pero lo que sí que hay en Catalunya es gente que tiene una actitud reservada, que se quieren más entre ellos que otra cosa, o sea que el extranjero siempre es el segundo. Pero actitudes directamente racistas pues de momento no.

I en general crees que la sociedad da respuesta a casos como estos o que hay ciertos miedos...?

Pues en general, creo que hay mucho miedo. Y es que, como ya he dicho antes, contra este "pulpo" que es muy grande y que tiene muchos poderes es complicado. Yo creo que los manresanos, por ejemplo, también deben sentir la presión de la policia, sobretodo de los Mossos d'Esquadra, incluso igual o aún más que los extranjeros, pero... Y es que a nivel de sociedad se ha metido mucho miedo. Por otro lado también creo que la gente está empezando a pensar: "esto no puede ser" "esto no es la Catalunya que queremos ". Y es que realmehte estamos muy limitados todos, no te puedes mover con facilidad, hay muchas presiones. La gente vive dentro del miedo; del miedo al otro, del miedo a perder lo que se posee, el miedo a confrontar...Cuesta dejar todo esto atrás.

Com a família us heu presentat com a acusació particular,cert? Tenint en compte que a banda de les mobilitzacions públiques esteu duent la lluita també per la via judicial, creieu doncs que la Justicia farà realment justicia?

Sí, la família nos hemos presentado como acusación particular. Confiar...Bueno, sí que confiamos un poco en la justicia pero tampoco no esperamos un gran resultado, un resultado que nos satisfaiga. Pues hemos visto muchos casos similares aquí en Catalunya y no han acabado bien, muchos casos en los que no se ha hecho realmente justicia.

A nivell d'organitzacions, per exemple organitzacions en defensa dels drets humans, us heu sentit recolzats?Heu trobat un bon acompanyament i suport?

Lo que estuvimos esperando de asociaciones que trabajan con el tema de los derechos humanos, pues cuesta tener el contacto, y es que a veces cuesta hasta saber donde encontarlos. Al principio nadie nos dijo nada, parecía que la gente no se había enterado. Solo ha sido después de contactar con alguna gente de forma individual y de empezar a mover cosas con esta gente, en este momento sí que ha aparecido mucha gente i organizaciones. Pero tambien tengo que decir que ciertas asociaciones sabían del caso des del tercer día y nos dijeron que sí que se iban a mirar el caso...pero no hicieron nada. No fue hasta que se empezó a mover un poco todo que luego salieron otra vez diciendo que si hacia falta "hechaban una mano",etc. Pero, la verdad, no es el apoyo que esperábamos tener.

I en relació a la comunitat saharaui que viu aquí manresa heu notat un bon acomapanyament, hi ha una cohesió entre vosaltres? Hi ha por entre la gent?

Bueno pues, como ya venimos de una cultura que estamos siempre juntos, que nos vemos mucho...entonces también nos apoyamos mucho entre todos cuando pasan ciertas cosas como en este caso. Por ejemplo des del primer día hicimos una recolecta de dinero para poder pagar a la abogada. Por el tema del miedo yo creo que en la mayoría no. Pero igual sí que hay algunos que realmente no lo reconocen y tienen, así por ejemplo en ir a la manifestación pues no dirán directamente que no quieren ir por miedo, pero dirán que no se habían enterado o otras cosas.

Després de la manifestació que va tenir lloc el divendres 23 de setembre i del procés judicial ja engegat, quins creus que seran els passos a fer d'ara en endavant?

Intentaremos seguir con la via judicial pero también con todo lo que podamos hacer públicamente; manifestaciones, concentraciones,etc. También hay posiblidad de sacar nuestra lucha al resto de Espanya o en Europa. Seguir difundiendo el caso tanto como podamos.

Vols afegir alguna cosa a l'entrevista?

...sí, pues quiero expresar mi decepción al ver lo que esta pasando aquí en Catalunya, cada año me está decepcionando más. Porque pienso que los catalanes han sufrido mucho para llegar al nivel que están viviendo y aquí ha corrido mucha sangre, han corrido ríos de sangre... todo lo que se tuvo que vivir durante el franquismo. Y ahora parece como si Franco hubiera vuelto con otra forma, con el traje de la democracia pero que esta todavía aquí. Además está la mentira esa del estado del bienestar, que no es real, como se dice en un refrán: "se cayó la hoja de la fresa",no? pues lo que es un estado policial puro y duro, nada más.